

**VLAAMSCHE VOETBALBOND**, in 1930 als vereniging zonder winstoogmerk opgericht, met als enig doel : voetbalsport voor Vlamingen.

Toen ondanks herhaalde protesten van Vlaamse zijde, vooral uit het Antwerpse, de Belgische Voetbalbond halsstarrig eentalig Frans bleef, gaf dit in 1929 aanleiding tot een incident : Jules Vranken (Ekeren 30 januari 1906), sinds 1924 officieel scheidsrechter, weigerde zijn eentalig in het Frans gestelde lidmaatschapskaart. In 1930 besloot hij, samen met dr. Raymond Rens, Lode Declair, Jozef van Dingenen, ir. René van Thillo en de joodse flamingant Goudvis, tot de oprichting van een onafhankelijke Vlaamsche Voetbalbond. De eerste voorzitter (1930-'34) was Norbert de Vreese, dank zij wiens bemiddeling de Bond kon beschikken over het Helderstadion te Berchem (Antwerpen). Hij werd in 1934 opgevolgd door René van Thillo. In 1939 werd Jules Vranken als algemeen secretaris opgevolgd door Gustaaf Marichal en tijdens de oorlog door Robert Verbelen. De Vlaamsche Voetbalbond heeft de Tweede Wereldoorlog niet overleefd.

Een eerste intercommunale ontmoeting vond plaats met de ploeg van Adegem. Eerste kampioen van Vlaanderen werd Vlug en Vrij uit Terhagen. Eerste beheerder van het scheidsrechterswezen was dr. Gombier, later opgevolgd door Frans Beirens. Veel steun ontving dit scheidsrechterswezen van de tandarts Walter Blancke (Antwerpen) en dr. Jan Goovaerts (Borgerhout). Bij de Bond leunde al spoedig het Kempisch Voetbalverbond en het Korporatief Voetbalverbond-arrondissement Kortrijk aan. Ieder jaar werden interlandenwedstrijden Vlaanderen-Wallonië, Vlaanderen-Nederland en Vlaanderen-Frankrijk gespeeld, ook eenmaal te Londen een Vlaanderen-Engeland (1-0). De Bond telde in 1939 een 500-tal clubs, met ongeveer 10.000 spelende leden.

ALBERT GOOVAERTS